

چاپلوسی؛ درد بی درمان حکومت پهلوی

۶ خرداد ۱۳۹۶ ساعت ۱۲:۰۰

«نتیجه ی تملق گوییهای بی حد همین مقامات بود که شاه را به هوس انداخت تا در سال ۱۹۶۷ مراسم مجلل تاجگذاری، در سال ۱۹۷۱ جشن های عظیم تخت جمشید یا در موقعیت های دیگر برنامه هایی پر هزینه و جاه طلبانه را به اجرا در آورد.

کافه تاریخ- تاریخ شفاهی

چاپلوسی از مهمترین مشکلاتی بود که دامن حکومت پهلوی را گرفت. هیچ یک از مقامات پهلوی از این قاعده مستثنی نبودند. اما شاه در این زمینه متفاوت بود. او از چاپلوسی لذت می برد. مسئله ای که به تدریج در میانه متملقان می رفت تا دامن زن او را نیز بگیرد:

«نتیجه ی تملق گوییهای بی حد همین مقامات بود که شاه را به هوس انداخت تا در سال ۱۹۶۷ مراسم مجلل تاجگذاری، در سال ۱۹۷۱ جشنهای عظیم تخت جمشید یا در موقعیتهای دیگر برنامه هایی پر هزینه و جاه طلبانه را به اجرا در آورد. و به دنبال برگزاری چنین مراسم و جشنهایی بود که شاه باورش شد واقعا می تواند «ایران را بدون توجه به نارساییهای موجود به صورت یک

کشور متمدن امروزی در آورد. ضمناً عارضه ی چپلوسی نسبت به شاه چنان فراگیر بود که مقامات کشور شهبانو را نیز از این امر بی نصیب نمی گذاشتند و همواره او را - بخصوص از زمانی که توسط شاه لقب نایب السلطنه گرفت - به چشم بتی می نگریستند که می بایست در مقابلش جز تعظیم و تکریم کار دیگری انجام ندهند.»^۱

۱- مینو صمیمی، پشت پرده تخت طاووس، ترجمه: حسین ابوترابیان، تهران، انتشارات اطلاعات، ۱۳۸۶، ص ۱۹۴

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۳۵۸۸۲/چپلوسی-حکومت-درمان-بیدرد-چاپلوسی>